

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558577248/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

mild og blødhjertet. Rigmor har vel sin Moders Ansigt; naen Sindet kjender jeg mig ved. Den gode Moer Marthe har heller ingen ret Myndighed over hende. At lystre maa jeg nok lære hende selv, skal der ikke blive en lille egenraadig Heltinde af hende. Skade, at hendes Vanart klæder hende saa vel!»

«Troe mig, strenge Hr. Ridder! – svarede Yvald – det er et velsignet fromt Barn: hun er saa blød som Vox, naar man kun giver hende Tid til at gaae i sig selv og frivillig erkjende sin Uret; men skal hun boies med Strenghed, er hun – med Tugt – saa stiv som en ung Stridsfole, der aldrig bar Trendse og Kapsun.»

«Det skal vel give sig med Tiden», svarede Grev Albert bestemt og alvorlig, og uden at udlade sig videre om sine Opdragelsesgrundsetninger, tilbragte han nu Resten af Dagen med at udstede Brevskaber og forsegle Documenter, som angik Foranstaltningerne til det forestaaende Krigstog.

Om Aftenen modtog han et Besøg af Bisp Peder, som pludselig havde bestemt at reise med til Ribehuus, som det lod til, af vigtige men hemmelige Grunde. Han yttrede kun, at han herefter ansaae det for sin Pligt, at holde sig saa meget og saa nær til Kongens Person, som hans biskoppelige Embede tillod ham, og at Kongen ikke kunde være omgivet af troe og hengivne Undersaatter nok. Om Saxo talte han med Kjærlighed og Vecmod; «men haarfaldt er det – tilføiede han ivrig, da han mærkede, han blev blød om Hjertet – at her ikke er to Kanniker i Kapittelhuset, som forstaae saa meget Latin, at jeg uden Ærgrelse har kunnet betro dem at afskrive hans classiske Mesterværk.»

Næste Morgen tidlig reed Grev Albert ud af Roskild Port, med en talrig Skare af Væbnere og Svende omkring sig og ledsaget af Skriveren, Marsken og Kammermesteren, med deres pyntelige Foerværks Reisekapper, hvorpaa deres Herres Vaaben og Grevekroner glimrede i Solvbaldyring. Ved Grevens høire Side reed Bisp Peder med en stor brun Pels over sin sorte Fløiels Huusdragt, og paa sin adstadige høie Skimmel syntes han fast høiere og anseeligere end den smukke mørkladde Ridder, som, med Ravnefjærene i Hjelmen og i det glindsende sorte Harnisk tumlede en vild, gnistrende sort Hingst; siden hans unge Hustrues Død var nemlig Gravens Farve bleven Grev Alberts Livfarve. I en prægtig forgyldt Reisekarm lod Greven sin Datter med hendes Fostermoder og Bispens gamle Martin age mellem